

200 χρόνια ...
Γράφει ο Ερμής Σούλης.

Ήγγικεν το πλήρωμα του χρόνου. Η στιγμή τής αυτοσυνειδησίας, 200 χρόνια μετά. Δύο αιώνες πριν, 400 χρόνια υπό τον Οθωμανικό ζυγό. Απόπειρες απελευθέρωσης πολλές, 124 για την ακρίβεια από το 1481 έως το 1821. Η μανική επιθυμία κάποιων λίγων για ελευθερία, η “τρέλα” τους για το αδύνατον, η ροπή τους προς το ακατόρθωτο, το μη έχον λογική κλόνισαν συθέμελα το δόγμα της εποχής. Άραγε ποιος σώφρων, λογικός, σύγχρονος άνθρωπος θα έπραττε όσα εκείνοι έπραξαν; Ποιος θα αντιστεκόταν στην καθεστηκυία τάξη πραγμάτων τής Ιεράς Συμμαχίας και των εγχώριων κοτζαμπάσηδων; Ποιος θα στεκόταν σήμερα αγέρωχος, ορμώμενος από την εκ των έσω ώθηση έναντι σε κάθε λογής νοητική διεργασία;

Διακόσια χρόνια μετά! Νίκες, ήττες, επιτυχίες και αποτυχίες. Μεγαλώσαμε, όχι όσο επιθυμούσαμε. Απωλέσαμε πατρογονικές εστίες μας, αλλά μπολιαστήκαμε όλοι μαζί. Ενταχθήκαμε επιτυχώς σε συλλογικότητες, λησμονήσαμε όμως την ετερότητά μας. Λησμονήσαμε τον πυρήνα τού υπαρξιακού μας προσανατολισμού και προτρέξαμε να καταστούμε άλλοι. Επερχόμενη η πραγματικότητα τάραξε τα λιμνάζοντα ύδατα τής φαντασιακής μας ευμάρειας και οκνηρίας.

Οφείλουμε να αφουγκραστούμε το βάρος της ιστορικότητας τής στιγμής. Διακόσια χρόνια μετά καλούμαστε να αντέξουμε και να προτάξουμε το νέο. Ειδάλλως θα χαθούμε αργόσυρτα στις συμπληγάδες του χρόνου, των κινδύνων και της λήθης. Η συστράτευση όλων των υγιών δυνάμεων τού έθνους είναι μονόδρομος. Ένα αρραγές μέτωπο αρειμάνιας ελευθεροφροσύνης, ευθυτενούς αποφασιστικότητας, ανθεκτικότητας και ευρηματικότητας απαιτείται για τη συνέχεια. Η νοηματοδότηση τής παρουσίας μας στο σύγχρονο κόσμο δε θα πραγματοποιηθεί ανέμελα και άνευ τιμήματος. Η θυσιαστική προθυμία εκάστου θα κρίνει και το μέλλον. Ουδείς περισσεύει.

Διακόσια χρόνια μετά. Η μαχόμενη ελευθερία αναζητά γνήσιους και ακέραιους εκφραστές. Η επανάσταση του 1821 αποτελεί ιστορικό ορόσημο στο παρελθόν, αλλά με ενεργό το αποτύπωμά της στο παρόν και το μέλλον. Ο εορτασμός των 200 χρόνων είναι ευκαιρία αυτογνωσίας για τη συνέχεια. Η μαχόμενη ελευθερία εις το διηνεκές ως στοχοπροσήλωση απαιτεί ιώβεια υπομονή και τόλμη. Δίχως την πυξίδα του παρελθόντος στάσιμοι, έωλοι και ανήμποροι καθιστάμεθα.

Τιμούμε τα 200 χρόνια θυσιών για την ελευθερία. Τιμούμε τον δύσβατο δρόμο της. Υπάρχω σημαίνει θυμάμαι. Η άδολη αγάπη για την πατρίδα είθε εφελτήριο να καταστεί, ενάντια στη δολερή πατριδοκαπηλία, στην άρνηση της αληθείας. Ουδείς θα προτρέξει για την επιβίωσή μας. Αυτή εναπόκειται αποκλειστικά στη δική μας απόφαση και ανάληψη τής ευθύνης.

Διακόσια χρόνια μετά. Το μήνυμα και η ουσία τής επανάστασης πιο καίρια από ποτέ. Το σταυροδρόμι εκείνο, της πορείας των εθνών, καλεί όλους εμάς να επιλέξουμε τη συνέχεια. Παραφράζοντας μία φράση από ένα αγαπημένο βιβλίο^[1]: «Η θα τα βάλουμε με τα θεριά, δικά μας και αλλότρια ή θα ψευτοζήσουμε με σκυμμένα κεφάλια, δίχως όμως να αμαυρώνουμε τα ιερά συνώνυμα ούτε των Ελλήνων, ούτε της ελευθερίας». Διακόσια χρόνια μετά. Η Ελλάδα χρειάζεται καθημερινές μικρές επαναστάσεις. Η ψυχή να εκφραστεί αναζητεί. Η συνείδησή απαιτεί. Οι καιροί επιτάσσουν. Ο επιθανάτιος ρόγχος παραμονεύει ή μήπως ήδη επισυμβαίνει; Μόνοι μας θα καθορίσουμε τη μοίρα μας. Η Ναυμαχία του Ναβαρίνο δεν θα καταγραφόταν

στο καλεντάρι της ιστορίας εάν δεν προϋπήρχε η εθνεγερσία και η θυσιαστικά μαχόμενη ελευθερία. Ο εθνικός μας ύμνος περιγράφει θεσπέσια τον μοναχικό δρόμο της επιβίωσης.

«Μοναχή το δρόμο επήρες, εξανάλθες μοναχή·
δεν είν' εύκολες οι θύρες εάν η χρεία τες κουρταλεί.
Άλλος σου έκλαψε εις τα στήθια, αλλ' ανάσαση καμμιά·
άλλος σου έταξε βοήθεια και σε γέλασε φρικτά».

Άραγε θα επικρατήσει το ένστικτο της αυτοσυντήρησης έναντι της δυο-λοπρεπούς φοβίας; Θα συνεχίσουμε να απαρνιόμαστε την ίδια μας τη φύση; Θα εναντιωθούμε στο κάλεσμά της; Θα καταστούμε ασπόνδυλα όντα με δουλική συνείδηση χάριν υλικών ανταλλαγμάτων; Ή θα σπάσουμε τα δεσμά της ανελευθερίας, της μιζέριας και της παρακμής; Θα επιλέξουμε να κατ'α-στούμε Προμηθείς ή λαός των Καρυών;

Όπως πολύ εύστοχα διάβασα: «Η πατρίδα έχει δύο μέρη. Έναν τόπο γης και έναν τόπο συνείδησης. Ο δεύτερος ζωοποιεί τον πρώτο. Η υπεράσπιση τής πατρίδας είναι η υπεράσπιση τής συνείδησης[2].».

200 χρόνια υπεράσπισης! Έπεται συνέχεια...

Παραπομπές.

[1] Βιβλίο «Μπα έχει και μπάρμπα το παιδί, ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ», ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ Ε. ΘΕΟΔΩΡΟΣ, εκδόσεις Μανιφέστο.

[2] Λευτέρης Κουσούλης.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>.